

Priča preživelog

Detinjstvo pamtim po školskim danima i đačkim uniformama sa obaveznom Davidovom zvezdom na njima. Pamtim ga po poslednjim danima provedenim u toploj, skromnoj kući kraj svojih roditelja sa večito tužnim i zamišljenim, srebrnim očima. I naravno, po izdvajanju, ruganju i psovkama upućenim meni i mojim drugovima.

Živopisno se sećam ratnih godina, ranjenih konja i krvavih ulica, kao i ogromnog voza, u kome je isparavao smrad znoja, iz koga se čuo plač beba i učestali vrisak očajanja. Čini mi se da pamtim svako lice iz voza i poglede ispijene, željne pomilovanja. Gledam ih kao da ih od rođenja znam i prepoznajem na svakom licu jednu istu, žarku želju za životom.

Sećam se prljavih, polupocepanih odela, na kojima se jasno vidi po jedna žuta zvezda i pitam se, šta bi se promenilo kada je ne bih nosila. Pamtim majčin jak stisak za ruku, ali se ne sećam kada me je pustila i izgubila iz vida. Ostala sam sama u gomili nepoznatih ljudi, bespomoćno dozivajući majku, čije lice više nikada nisam videla. Gledam decu, njihove krupne, uplašene oči, njihova lepa lica, neiskvarene duše i malena tela koje će najdublje jecati, najglasnije vrisnuti i najteže svoju sudbinu podneti.

Gledam decu koja nisu svesna bola.

Trzam se kada me krvnički vuku, kada me čvrstom čizmom šutiraju u već jasno vidljiva, izgladnela rebra. Grcam u suzama, ne od udaraca, ni od šutiranja, ni od vučenja na sve strane, već od prizora ogoljenih ljudi, izgladnelih do smrti, umornih, ispijenih očiju iz kojih više ni tračak nade ne postoji.

Pamtim nepoznate suve usne, željne kapi vode.

Gledam kako jednog po jednog čoveka guraju u kamion i kako se sudbina tih ljudi ne može promeniti, ne može se zaustavi ova strašna besmislenost stradanja.

Pamtim to mesto, mračno, nepoznato, tamno i hladno. Potiskujem osećaj da mi stopala ukopana stoje na mestu koje je namenjeno za ubistvo. Pamtim tu zemlju mržnje, u kojoj su stradali ljudi koji ne znaju da mrze.